

danner saaledes ikke nogen ny Instans mellem Distriktschefer, Stationsforstandere, Godsinspektører, Overbanemestre, Lokomotiv- og Togførere; men de optræder selvfølgelig alle Vegne som Fuldmægtige for Distriktscheferne, hver paa sit Omraade. Kun hvis noget skal indberettes, eller der skal korresponderes om noget, henvender de paagældende sig direkte til Distriktscheferne udenom Sektionslederne. Dette er forkert, og det ærede Medlem har Ret i, at saaledes kan en Organisation ikke skabes. Forholdet er ogsaa det, at dette har været Genstand for almindelig Drøftelse ikke blot i Udvalget, hvilket har fundet Udtryk i samtlige Betænkninger, men ogsaa i de mundtlige Forhandlinger, vi har ført, og fra alle Sider har vi været enige her. Det, der har spillet ind, og det, der rimeligvis har ført mig ind paa denne skæve Betragtning i Slutningen af min Tale, er, at der har været nogen Tale om, hvorvidt der kunde etableres et direkte Forhold mellem Distriktscheferne og Stationsforstanderne med Hensyn til Regnskabsvæsenet, Forsendelse af Penge o. s. v., om hvilket man ikke mente, det var nødvendigt, at det gik om ad Sektionsledelsen. Forholdet er altsaa dette — og det vil fremgaa med stor Tydelighed af Betænkningen, saa nogen Misforstaaelse i og for sig er der ikke —, at Sektionsledelsen normalt skulde være en overordnet Instans for Stationsforstanderne og endogsaa skulde være forsynet med ret vidtgaaende Myndighed, hvilket vil sige, at de i deres Sektion omtrent skulde indtage den samme Stilling overfor deres underordnede som Distriktschefen overfor Sektionslederne. Jeg vil haabe, at denne Berigtigelse vil bidrage til, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) kommer til at se noget anderledes paa Bygningen af dette Decentralisationsprincip.

Det ærede Medlem kritiserede, at man nu vilde gaa bort fra den kollegiale Generaldirektion, og bebrejdede mig, at den Begrundelse, jeg anførte derfor, fra min egen Side betegnedes som en teoretisk Begrundelse. De Bemærkninger, jeg gjorde dertil, indrømmede jeg, havde en noget teoretisk Karakter, og jeg udtalte, at jeg ikke kunde anse det for rigtig at under-

søge dette Forhold nærmere. Det ærede Medlem mente, at jeg dog maatte have et vist Materiale til Bedømmelse af dette Forhold i Praksis, nemlig de Indberetninger, Ministeriet modtager angaaende Forløbet af Forhandlingerne mellem Generaldirektøren og de øvrige Direktører. Uagtet jeg gerne vilde bidrage til yderligere at skabe Forstaaelse af dette Forhold, maa jeg fremdeles beklage, at det lader sig ikke gøre, thi det vilde jo kun kunne lade sig gøre, hvis vi her i Rigsdagen vilde give os til at undersøge, hvorledes Forretningsgangen har været i en Række særlige Tilfælde, som Generaldirektionen med fuld Ret maa kunne betinge sig at have for sig selv. Men jeg beder det ærede Medlem lægge Mærke til den Ytring, som fremkom fra det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), min højtærede Forgænger, som udtalte, at han ikke vilde bebrejde mig, at jeg støttede mig til disse teoretiske Betragtninger. Det ærede Medlem vil forstaa, at dette Spørgsmaal selvfølgelig ikke alene hviler paa teoretiske Betragtninger, men ogsaa har sin praktiske Baggrund. Det er omtalt som en Fordel ved den kollegiale Direktion, at Budgettet bliver behandlet i den samlede Direktion, og at Personaleforhold bliver afgjort af alle Direktørerne i Forening; men der er ikke noget som helst til Hinder for, at et Samarbejde mellem Generaldirektøren og Direktørerne kan finde Sted, i et hvilket som helst Omfang det skal være, og der kan ikke være Tvivl om, at en samlet Forhandling om Budgettet ogsaa vil være naturlig, idet det jo her meget ofte vil dreje sig om at afveje den ene Afdelings Fordringer mod den andens. Der er slet ikke noget til Hinder for, at Generaldirektøren kan benytte sine Direktørers Medvirken i fuldt Omfang, men derfra og til, at de skulde stemme eller endog kunne stemme Generaldirektøren over, er et Spring, som man ganske sikkert ikke bør gøre.

Det ærede Medlem (Ellinger) rettede et rent praktisk Spørgsmaal til mig, idet han spurgte mig om, hvorfor man, naar man nu mente, at f. Eks. Stationsforstanderne meget godt kunde have en videregaaende Myndighed, end de i dette Øjeblik har, ikke giver dem denne med det